

TAKUULLA TAIVAASEEN

Simo
Ojanen

 SAGA
EGMONT

TAKUULLA TAIVAASEEN

Simo
Ojanen

 SAGA
EGMONT

Simo Ojanen

Takuulla taivaaseen

SAGA Egmont

Takuulla taivaaseen

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 1978, 2020 Simo Ojanen and SAGA Egmont

All rights reserved.

ISBN: 9788726486292

1st ebook edition

Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. SAGA Egmont

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Ensimmäinen luku

Ulkona sataa lunta.

*Juuso Tinus, 55 vuotta,
255 kiloa, valmistautuu matkalle.*

Tuulia Tinus jättää jäähyväiset.

*Juuso muistelee äskettäistä
sävähdyttävää televisioiltaa.*

Juuso painaa kaasun pohjaan.

- Voi Juuso. Sinä olet niin väsyneen ja raihnaisen näköinen... Tuulian pullea käsi pitelee vaateharjaa ja rapsii hilsettä ja hiuksia Juuso Tinuksen päällystakista. Kolme neljä nopeaa sivallusta ja käsi pysähtyy. Tuulian huolehtiva katse kiertää häntä joka puolelta.

Ulkona sataa lunta. Sitä tuprahtelee pyörteittäin harmaanruskeitten kerrostalojen välissä. Lunta kasautuu pysäköityjen autojen reunustamalle arotielle, autioille alakuloisille jalkakäytävillä, katoille ja puitten oksille, jotka alkavat elää omaa lumielämänsä.

- Juusokka kulta rakas. Niin kuin sinua ei haluttaisi enää elää. Sinä näytät kaksikymmentä vuotta vanhemmalta kuin olet, Juuso. Kyllä sinun pitäisi mennä sisätautilääkärille. Sinähän voit vaikka kuolla!

Höytyväinen lumi elää ikkunan takana. Juuso huoahtaa, sulloo esitteet ja mainoslehtiset salkkuunsa ja napsauttaa lukon kiinni. Tuulia seuraa kuin koira hänen jokaista liikettään. Juuso kävelee olohuoneen ikkunan eteen ja huomaa, että lunta on kerrostunut vahvasti parvekkeen lattialle ja kaiteelle. Lumen alle on jäänyt muovinen

olutkori, joka on puolillaan tyhjiä pulloja. Siitä ei ole pitkä aika, kun he istuivat juomassa kahvia parvekkeella. Juuso muistaa huvitelleensa ajatuksella seurailiko heitä kukaan vakituisesti. Suopo nyt kumminkin, oli Tuulia nauranut. Lunta putoilee koko ajan. Lumi saa Juuson kumman alakuloiseksi.

- Juuso ressurkka, kuuluu hänen takaansa.

Edessä on taas lähtö. Liikemieskalenterin sivuilla tarkka aikataulu, missä hänen on milloinkin oltava. Satoja kilometrejä viivasuoraa valtatieitä. Huoltoasemat, opastekilvet, kirkot, hautausmaat ja sorakuopat, suot. Tunti tunnin jälkeen turruttavaa ajamista. Täysi työ pitää itsensä kurissa, läikehtimättä, tiellä ja hengissä. Mieleen pulpahtelee kuvia paikoista, joissa on ollut. Kasvoja, joita tuijottanut. Tilanteita, hymyjä, äänenpainoja ja loputtomiin puhetta, sanoja. On hallittava itsensä ja tajuntansa.

- Juuso, muista sitten näytelaukku.

- Se on jo autossa.

- Kuule kulta, ota mukaan jotain hedelmiä. Vaikka appelsiineja tai omenia. Ne piristää kummasti ajon aikana. Haenko?

- Ei. Anna olla. Syömättä ne jää. Minä käväisen kuitenkin Lahtisen luona Pälkäneellä. Siellä saa huilata. Ne tarjoaa syömistä.

- Lahtisen? Mutta etkös sinä kerran sanonut, että se kuoli?

- Se oli toinen Lahtinen. Tämä Lahtinen elää.

- Jaa. Onko tämä sitten se, jonka mökillä me käytiin silloin kesällä kuusikymmentäkahdeksan, kun minä sinne nokkospuskaan kaaduin.

- On.

- No, jo minä ajattelin. Aja sitten varovasti Juuso. Siellä on varmaan kauhean liukas keli. Ja ilmoita sitten taas

puhelinnumerot, joissa sinä olet. Kun ne kyselee kuitenkin pääkonttorista. Soittele mitä kuuluu.

- Minä soitan. Älä sinä suotta huolehdi.
- Voi Juusokka. Että sinä olet kalpea!
- Minä voin kuolla kohtapuoleen.
- Älä viitsi aina höpöttää tuota yhtä ja samaa.
- Kuolema on luonnollinen tapahtuma.
- Lopeta.

Tuulia tulee kasvot nykien, takertuu häneen, painaa päänsä hänen rintaansa vasten. On siinä hetken, kohottaa hitaasti päänsä ja tuijottaa häntä nieleskellen ja suutelee äkkiä ahnaasti. Huokaisee, irrottautuu vastahakoisesti, sivelee mieltiväisenä hänen kasvojaan. Tylpät sormet liukuvat pitkin hänen leukaperiään edestakaisin.

Voi että minä jään taas yksin.

- Se on tätä meidän elämää. Ei voi mitään. Ota vaikka rakastaja. Joku mittarinlukija tai postinkantaja.

- Älä viitsi olla typerä.

Juuso yskäisee ja napittaa takkinsa. Hän välttää katsomasta Tuuliaa silmiin.

- Minä kai lähden sitten. Rankka päivä edessä. Kolmesataa kilometriä pelkkää ajamista. Ja on vielä tämä lumi.

Tuulia voihkaisee, pyyhkäisee kasvojaan ja nostaa kätensä kuin haluaisi estää häntä lähtemästä.

- Juuso!

- Niin, Juuso pysähtyy hämärässä eteisessä käsi ovenkahvassa. Hän näkee Tuulian sivulta kelmeää lumen hohdetta vasten. Otsa, pitkä kaareva nenä, ohuet huulet, kaksoisleuka, lyhyt kaula ja rinnat. Tuulian takana olevasta pyöreästä peilistä näkyy puolikas vihreää keittiökaappia ja ohut siivu tiskipöytää.

- Onko sinulla hammasharja?
- On.

- Parranajokone ja pyyhe?
- On.
- Deodorantti, Tuulia kuiskaa.
- On on, Juuso vilkaisee kelloaan.
- Hyvä on sitten. Kuule, minä en voi sille mitään, mutta aina kun sinä lähdet niin... Minusta tuntuu, että sinä lähdet viimeisen kerran. Tätä ei kai pitäisi sanoa, mutta niin se vaan on.

Juuso kääntyy ja palaa Tuulian luo. Hän puristaa hetken naista itseään vasten. Laskee salkkunsä lattialle ja tarttuu Tuuliasta molemmin käsin. Hän hengittää syvään Tuulian tuoksua ja puhaltää hiuksiin.

— Kyllä sinä pärjääät. Elämä nyt on näin. Joskus tulee se viimeinen kerta. Ei me toisiamme ikuisesti voida pitää. Minä soittelen sinulle sitten kun pääsen perille, Juuso puhuu ja palaa takaperin ovelle. Hän, raskas salkku kädessään, painaa oven hiljaa kiinni jäljessään ja tietää, että Tuulia jää pitkäksi aikaa seisomaan eteisen hämyyn kuulostelevaan hänen lähtönsä ääniä.

- Sinä olet niin väsyneen ja raihnaisten näköinen...

Juuso Tinus istuu humisevassa autossa ja tietää, ettei kaksi ihmistä voi koskaan ymmärtää toisiaan. Tuulia ei aavista, että hän näkee nyt elämässään molempiin suuntiin. Hänelle on kaikki samanarvoista.

- Sinä näytät kaksikymmentä vuotta vanhemmalta kuin olet... Tuulia seisomassa aamutakkisillaan makuuhuoneen ovella valostuvassa aamussa. Hiukan kumarassa, nojaten, takanaan hiostunut ikkuna, taukoamaton lumisade.

Juuso Tinus, 55-vuotias, päärynänmuotoiset, kahden kolarin jäljiltä paikkaillut juomuiset kasvot. Liika iho poimuttuu lihaksikkaiksi kerroksiksi leukaperillä ja pursuilee kaulassa täyteläisiksi heltoiksi. Juuso painaa

kaksisataaviisikymmentäviisi kiloa ja on jo lakannut kärsimästä näennäisestä lihavuudestaan.

Juuso ajaa autollaan Tampereen Hämeenkatua ja liukuu humisten lämpimän peltikuoren sisällä Hämeensillan lumiroippeisten patsaitten ohi. Tai mahdollisesti hän vyöryykin renkaat ulisten Turun Linnankatua. Tai ajaa deodoranttiedustajan ja ruumisauton välissä Kulosaaren Itäisellä moottoritiellä. Entä jos hän sittenkin jarruttaa Kauppurienkadun ja Kansankadun risteyksessä Oulussa välttääkseen ajamasta kahvinruskeaa muovipulkkaa perässään tempovan köyryn naisen yli. Pulkassa lepää kaksi jättipakkausta kuviollista wc-paperia. Liikenne sujuu lumisateessa verkkaisesti. Kaksi miestä on ryypyllä kirkonportailla. Opettaja seisoo keskellä koulun tyhjää pihaa. Kokonainen kerrostalo on rakennettu keskelle avaraa kenttää. Tyhjät ikkunat elementtiseinissä. Juuso on sytyttänyt pikkusikarin ja vetää savua ahnaasti keuhkoihinsa.

Äkkiä hänestä tuntuu, että on ehdottomasti väärin, että ihminen on päässyt ohjaamaan kehitystä maailmassa. Niin raskasta on tietää, mitä on tulossa. Mitä pitää lukea vuosista, kun rakkaimpiakin muistoja uhkaa tuho, jäätävä hiljaisuus. Lähimmät ihmiset luuta ja multaa. Pitäisi voida olla eläin, jonka ei tarvitse rasittaa itseään turhilla ajatuksilla kuolemasta.

Juuso ajaa ja tuijottaa lumoutuneena sädehtivää lunta. Lumensydämiä leijuu, sanoi joku nainen lumisateesta joskus tuhannen vuotta ja sata kiloa sitten. Lumensydämiä leijuu ja ne putoilivat heleälle iholle ja sulivat. Hän kai kosketti lumenkosteaa ihoa. Hän oli nuori ja uskoi maailman olevan vakaa ja varma.

Juuso muistaa lapsuudestaan erään lumipyryn, varsinaisen myräkän, jonka aikana hän joutui eksyksiin isän ja äidin kanssa. Hän muistaa, miten he seisoivat pehmeässä

syvässä lumessa ja odottivat. Silloin hän ensimmäisen kerran pelkäsi kuolevansa. Lumi piiskasi silmät sokeiksi. Hän ei nähnyt mitään. Kenelläkään heistä ei ollut tietoa, mistä he olivat tulleet ja minne he olivat menossa.

- Kyllä sinun pitäisi mennä sisätautilääkärille...

- Sinähän voit vaikka kuolla!

Pari viikkoa sitten hän oli jäänyt ajatuksissaan tuijottamaan hämäräksi valahtanutta iltaa. Öljyauto seiso takapihalla ja öljyn lemu tunkeutui ällöttävänä sisälle asti. Kyssäniskainen mies nojasi veltosti autoon ja tuijotti letkuun. Vielä silloin maa oli ollut lähes paljas. Siellä täällä kiilteli ohutta jääriitettä. Katulamppujen valossa ruoho näytti vihreältä kuin kesällä.

Hän kuuli Tuulian avaavan television. Hän meni ja pudottautui Tuulian viereen. Tuulia kiertyi häntä vasten ja ikään kuin hyväili hyllyviä lihoja. Se tuuppasi hänet pitkälleen sohvalle ja rupesi hieromaan voimalla hänen olkapäitään ja niskaansa.

- Mitä sieltä tulee? hän oli kysynyt.

- En minä enää muista. Joku elokuva kai.

Hänelle oli tullut tuttuuden tunne heti ensimmäisistä kuvista. Ihmisiä ravasi edestakaisin pitkin portaita. Joku vanha akka sähläämässä välissä ja tuikkimassa sateenvarjollaan. Hirvittävä metakka.

- Tuulia. Me nähtiin tuo kuva joskus 50-luvun lopulla. Me oltiin silloin Vaasassa. Asuttiin siinä remutalossa Korsholmin puistikossa. Oli viimeisiä elokuvia, mitä me käytiin katsomassa oikein teatterissa. Oltiin oikein aitiossa.

- Minä en kyllä muista yhtään mitään, Tuulia huokaisi. -
Tässä sen taas huomaa. Kyllä se on kuule niin, että se leikkaus pyyhki minun muististani koko viisikymmentäluvun. Minä alan muistaa jotain vasta

Kennedyn murhasta. Sen ensimmäisen Kennedyn. Mikä sen nimi taas oli?

- John.

Tuulia oli mennyt välillä keittämään teetä. He seurasivat puolinukuksissa elokuvaa, jossa puhuttiin paljon ja tapahtui vähän. Ruotsinkielisten iltaututisten jälkeen Tuulia keräsi teeasiat pois. Uutistenlukija lopetti säähän. Sitten kuvaruutu himmeni. Juuso oli ponnistellut jalkeille sulkeakseen television, kun ruutu valostui uudelleen häikäisevän kirikkaaksi.

Näkyviin hahmottuivat hitaasti suomenkielisen uutistenlukijan kasvot. Ne olivat vakavat ja hänelle tuli tunne, että ne tuijottivat suoraan häneen. On tapahtunut jotakin poikkeuksellista, Juuso muisti ajatelleensa.

- Nyt seuraa henkilökohtainen tiedotus liikemies Juuso Tinukselle, uutistenlukija puhui tasaisella värittömällä äänellä.

- Tuulia! Tule tänne... pian! hän oli yrittänyt huutaa, mutta sai tulemaan ilmoille vain käheän kuiskauksen.

- Suomen valtion väestörekisterikeskus ilmoittaa teille Juuso Gabriel Tinus, että lopulliseksi kuolinpäiväksenne on merkitty ensimmäinen huhtikuuta kuluvana vuonna. Keskus kehottaa teitä huolehtimaan hyvissä ajoin käytännön järjestelyistä. Kirkko ilmoittaa olevansa kiinnostunut sielunne kuntouttamisesta kirkauteen.

- Tuulia!

- Voi Juuso kulta! Mitä on tapahtunut? Tuulia oli juossut hätääntyneenä, tarrannut ranteesta ja ruvennut laskemaan sydämen lyöntejä. Kuin vellovan aaltoilevan sumun lävitse Juuso tajusi kalsean liikkumattoman talvimaiseman televisiossa. Vaimeaa jousimusiikkia ja teksti HYVÄÄ YÖTÄ.

- Mihin sinua sattuu Juusokka?

Älä nyt hermostu! Tämä menee pian ohi. Nyt on jo paljon parempi.

- Mutta sinähän olet ihan valkoinen!
- Kyllä minä selviän. Viitsisitkö sulkea telkkarin.

Tuulia näytti välittävän hänestä. Hän tajusi, että Tuulia pelkäsi hänen kuolevan. Tuulia haki konjakkilasit ja valutti suuhun. Tuulia pyyhki hänen hikisiä kasvojaan. Tuulia hoivaili häntä kuin pikkulasta kaiken hukuttavaan uneen saakka.

Juuso Tinus ajaa ja tuijottaa lunta. Lunta ryöpsyy niin tiuhaan, että hän tuntee olevansa tien päällä kuin tunnelissa. Metsää molemmin puolin. Hänellä on tunne, että hän syöksyy elämänlaajuiseen tunneliin, jonka seinät vilisevät kuvia hänen elämästään. Hän kuulee puhetta ja jossakin on hella täynnä täriseviä kattiloita. Hänen nimeään huudetaan lumen takaa.

Hän ajaa ja on tunnelissa, eikä hän yritä pakoilla. Hän tietää, että tunneliin on joutuminen. Se on kohtalo.

Juuso Tinus painoi kaasupolkimen pohjaan ja sulki silmänsä.

Toinen luku

Lahtelaisessa hotellihuoneessa.

Juusolla vaikeuksia päästä jalkeille.

Kohtelias hotellipappi rientää apuun.

Juuso luopuu muovielämästä.

Rouva Marketta Vaajanen, sukulaissielu.

Juusolla verenmaku suussa.

Harmaa kapea hotellihuone. Ovi ulos käytävään ja vastapäätä huonosti pesty läikikäs ikkuna. Matalan pöydän ja upottavan sängyn välissä sinertävä munanmuotoinen läiskä kokolattiamatossa. Pöytälaatikossa raamattu, kirjekuoria ja paperia. Raamatun välissä suikale Sotahuudosta Jobin kirjan kohdalla.

Juuso tyhjensi matkalaukkuun; kävi viemässä hammasharjan, tahnan ja parranajokoneen kylpyhuoneeseen. Palatessaan hän pysähtyi keskelle huonetta. Hänellä oli hetken kipunoivan lämpöinen tunne siitä, että oli kotoa pois, eri paikassa. Oli mukavaa olla liikkeessä, kuulla ja nähdä ihmisiä erilaisissa asennoissa. Ihmisissä näki aina jotakin uutta. Jokainen ihminen kannatti katsastaa ainakin kertaalleen.

Hän asteli sukkasillaan edestakaisin pehmeää mattoa ja samassa hänelle tuli mielikuva, että hän oli karhu. Kuusisataakiloinen pörhöinen karhu, joka tassutteli pehmeässä hisahtamattomassa sammalikossa ja nuuhki hajuja.

Hän astui lattiassa olevan läiskän päälle. Se tuntui sukankin läpi kostealta. Siitä lähti kirvelevänkitkerä lemu.

Hän pudottautui varovaisesti polvilleen ja haisteli läiskää läheltä. Kokolattiamatto oli osin kärventynyt puhki. Kirpeä ja lähes huumaava haju sai hänet äkkiä voimaan pahoin ja hänen oli pakko yrittää ylös. Jalat olivat jotenkin tönköt, hän horjahti ja kellahti kyljelleen. Hän huohotti lattialla pitkään ja ponnisti uudelleen. Turhaan. Hän tuupertui voimattomana lattialle lähelle lemuavaa läiskää.

- Apua, hän parahti.

- Auttakaa ihmiset!

Hänen ei auttanut muu kuin kieritellä itsensä puhelinpöydän kylkeen. Hän kurkotti kuulokkeen käsiinsä ja valitsi umpimähkään pari kolme numeroa. Täytyihän jokaisen numeron takana olla ihminen. Ja aivan kohta toisessa päässä vastasi kohtelias miesääni, joka lupasi tulla nostamaan hänet ylös.

Ovelle koputettiin ja mies astui huoneeseen.

Lattianrajasta katsoen auttaja oli jotenkin kalamainen pullottavine ilmeettömine silmineen. Miehellä oli tumma papinkaapu yllään.

- Sitä ollaan oikein pappismiehiä?

- Kyllä. Minä olen hotellipappi, mies myönsi ja heipautti hänet jaloilleen yhdellä rivakalla liikkeellä.

- Ai hotellipappi. Joka paikkaan se kirkko työntää lonkeronsa.

- Oliko vielä muuta?

- Paljonkos tämä apu kustansi?

- Omantunnon mukaan.

Juuso kaivoi lompakon, otti kymmenen markan setelin ja heitti sen kohti hotellipappia. Tämä antoi setelin leijailla melkein jalkoihinsa ennen kuin sieppasi sen kouraansa. Juuso alkoi äkkiä pitää papista. Mieheessä oli tyyliä.

- Tuokaa minulle niin suuri pahvilaatikko kuin vain löydätte.

- Pahvilaatikko? mies mutusteli sanoja kummissaan.

- Kyllä. Pahvilaatikko.

- Minä tuon, mies sanoi lauhkeasti, hävisi käytävään ja sulki oven. Mies avasi oven ja tuli pahvilaatikon kanssa aivan kuin laatikko olisi vain odottanut tulemistaan oven takana.

- Oliko vielä muuta?

- Kyllä te olette ripeä papiksi! Juuso ihaili tosissaan. - Luulisi, että te saalistaisitte jo puolessa päivässä melkomoisen joukon sieluja omaan leiriinne.

- Kiitos kohteliaisuudesta, mutta sielunhoito ei kuulu minun toimenkuvaani. Minä olen vain virkamies. Eräänlainen yhdysmies. Haluaisitteko te tänne sielunhoitajan. Minä voin kutsua.

- Ei ei... älkää ihmeessä, Juuso hätääntyi. - Kyllä minä aina pärjään tämän maailman läpi.

Hän tuijotti papin tyyniä siloisia kasvoja. Miehestä henki leppeä rauha. Kuin heinäkuisen poutapäivän kuuma seisahdus. Kätet lepäsivät ristissä vatsan päällä.

- Minun äitini tahtoi kovasti minusta pappia, mutta minä en edes nuorena miehenä katsonut hyvällä silmällä pappismiesten kaarta. Minusta papit pelaavat vähän niin kuin tivolia. Otetaan rahat kyllä seurakunnalta, mutta annetaan vastineeksi iankaiken vatvottuja sanoja.

- Se on teidän näkemyksenne, pappi hymyili.

- Jos minä saan sanoa suoraan niin minusta on kyllä outoa, että Jumala tarvitsee niin suuren henkilökunnan voidakseen taata olemassaolonsa.

- Ei kirkko voi koskaan olla täydellinen, pappi hymyili. - Minäkin olen vain vaatimaton virkamies, jolla ei ole edes saarnaamisoikeutta. Eikä hotellihuone saakaan olla kirkko.

- Hyvä hyvä. Mutta me tarvitsemme tekoja eikä sanoja, Juuso melkein huusi ja marssi pöydän luo ja rupesi purkamaan matkalaukkujaan. Hän asetteli muoviset mukit, astiat, kulhot, lasit, lautaset, purkit, hedelmäpuristimet,

omenanlohkojat, tomaatinlohkojat, lastat, kauhat, vaateripustimet, tarjottimet, kukkaruukut, kastelukannut, kannelliset ja kannettomat rasiat, pyöreät, nelikulmaiset, kaikki kahdeksankymmentäkuusi muoviesinettä suoriin riveihin pöydälle ja lattialle, sängyn päälle.

- Ällistelkää vapaasti vaan hotellipappi, Juuso riemuitsi. - Ja tässä on vain osa minun arsenaalistani. Surkeaa, että te ette voi ymmärtää tästä kaikesta mitään.

- Niin. Minä voin kai sitten mennä. Asiakkaat odottavat, pappi liikahti pari askelta ovea kohti.

- Seis! Älkää hyvä mies menkö. Ja olenhan minäkin asiakas.

- Kyllä. Teillä lienee päiväkin jo tiedossa, hotellipappi sanoi rauhallisesti.

Vilunväristykset kävivät Juuson ruumiin yli. Papin ilme oli yhtä levollinen kuin ennenkin. Juusolle tuli karmea tunne. Niin kuin hän seisoisi valon ja pimeän rajalla ja kaatuisi pitkin pituuttaan pimeää päin.

- Minä myyn kuulkaa muovia! hän terästyi. - Onko teillä papeilla aavistustakaan siitä, mitä kaikkea muovi tämän päivän maailmassa merkitsee. Ilman muovia minä en olisi voinut nukkua öitäni rauhassa. Muovi on minulle elämänasenne. Se on minun filosofiani! Kaikki tässä maailmassa muovautuu, ei kannata vastustaa. Eläköön muovinen maailma! Muovi! Joskus minusta tuntuu, että minä ajattelenkin muovisia ajatuksia. Minun maailmani ei mahdu muuta materiaa kuin muovi. Tiedättekö te papinretkale, että raamattujakin tehdään muovista. Ruumisarkkuja. Kirkonristejä. Öylättejä valmistetaan heti, kun mahalaukku oppii sulattamaan muovin. Kirkkokaan ei tule kohta toimeen muovitta.

- Kuulitteko te sanoman radiosta vai televisiosta?

- Herätkää hyvä mies! Yrittäkää innostua edes minun mielikseni.

- Niin.

- Maistelkaa vaikka kokeeksi sanaa muovi. Muovi.

Muovi. Sanokaa nyt, ei kai sanominen ole synti. Muovi.

Sanokaa ihminen muovi! Muovi. Jumala. Muovi.

Iankaikkinen elämä. Muovi. Nainen. Muovi. Shekki. Muovi.

Viinaa. Muovi. Minä rakastan sinua muovi. Minä haluan

puristella sinua muovi. Muovi muovautua muovista

muoviin.

- Muovi on kuolema, hotellipappi lausui.

- Hyvä!

- Muovi on helvetti.

- Hyvä hyvä.

Juuso meni ja taputti pappia hartioihin.

- Muovi on hammasten kiristys, pappi intoutui.

- Riittää riittää. Ei hotellihuone ole mikään kirkko.

- Anteeksi.

Juuso vilkaisi ulos. Kerrostalojen hahmot häälyivät

yltyvässä lumisateessa. Tummia ikkuna-aukkoja

ryöpsähtelevän sateen takana. Ihmisiä taloissa

näkymättömissä. Ihmiset hengittämässä kopperoissaan,

pesemässä kainaloitaan, odottamassa huomista ja

lähenevää loppuaan.

- Minä olen kuulkaa uhrannut kohta parikymmentä

vuotta elämästäni näitten muovikippojen myymiseen, Juuso

kääntyi ikkunasta. - Yrittäkää kuvitella, minkälaista

muovielämä on. Meidän tehtaassa on tehty näitä

kymmeniätuhansia ja satojatuhansia. Minä tein alussa

kaiken itse alusta loppuun. Suunnittelin muotteja, kokeilin

seoksia ja ennen fuusioitumista... mitä, nauroitteko te!

- En.

- Hyvä. Ei teillä ole varaakaan nauraa. Pappismiehenä te

tiedätte, mitä on liike-elämä ja pikkufirmojen kohtalo. Teillä

on kirkossa hyvät oltavat. Teillä on ollut kautta aikojen hyvä

talousjohto. Kirkko on fuusioitunut valmiiksi ja rahastus

sujuu huomaamattomammin kuin valtiolla, joka on aina hoitanut tökerösti veroasiansa. Minun olisi sittenkin pitänyt ruveta papiksi. Paljonko muuten hotellipappi nettoaa kuukaudessa?

- Minä kai voin jo mennä. Minä en voi enää auttaa teitä. Minua odotetaan hotellin saunassa.

- Hetkinen vielä!

Juuso rupesi potkimaan pahvilaatikkoa kohti pöytää.

- Saatte nähdä pienen ihmeen.

Juuso pyyhkäisi kädellään koko pöydällisen muoviasiastioita pahvilaatikkoon. Hän poimi kipot ja purkit sängyltä ja lattialta ja sinkosi laatikkoon. Hän kahmaisi käsiinsä kaikki esitteet, tilauslistat ja lomakkeet ja syyti koko pursuilevan paperinivaskan muovien sekaan. Hän otti paksun nipun käyntikorttejaan ja silppusi ne laatikkoon. Hän huohotti ponnistuksesta. Sitten häneltä puhkesi ilmoille rehevä, voitonriemuinen nauru.

Näittekö nyt senkin hotellipappi! Te jo aloitte uskoa, että koko minun elämäni on pelkkää muovia. Te olette todistamassa minun elämäni käännekohtaa. Minä voin luopua kaikesta ja minä luovun. Minulle on kaikki juuri nyt samantekevää. Maailma, johon minä olen uskonut, lojuu nyt tuossa pahvilaatikossa. Luopuisitteko te muuten yhtä helposti omasta filosofiastanne, mitä. Ette Ja nyt te saatte luvan viedä tuon kaman pois silmistäni.

Hotellipappi tuijotti häntä suu ammollaan.

- Kokonaan pois vai... ei kai nyt sentään?

- Pois pois pois koko helvetin paska! Haudatkaa se roju maahan. Heittäkää kaatopaikalle. Viekää vaikka kuuhun. Pois pois!

Hotellipappi otti tomaatinlohkojan laatikosta ja hiveli sen muovipintaa kuin rakastaja rakastettua.

- Kyllä te teette, johtaja Tinus, liian hätiköityjä päätöksiä. Älkää nyt kokonaan hylätkö muovia. Teillä on sentään

vaimo ja omat velvollisuutenne yhteiskuntaa kohtaan. Teille maksetaan palkkaa kuolinpäivään asti. Kyllä muovin takia kannattaa elää.

- Neuvotteko te minua jatkamaan, Juuso sopersi. -
Kumpaan te oikein uskotte muoviin vai Jumalaan?

- Virkani puolesta Jumalaan.

- Ja muutoin?

- Se riippuu suhdanteista. Mikä nyt sattuu olemaan edullisinta. Rahalla ei ole omaatuntoa.

Juuso etsi lompakostaan satamarkkasen ja työnsi sen miehen avoimeen kouraan.

- Viekää se kaikki kama pois. Se mitä minä teen elämälläni ei kuulu jollekin hotellipapille. Älkää vatvoko enää olemattomia.

Pappi raijasi pahvilaatikon käytävään. Muovi helisi ja kilahteli. Juuso istahti uupuneena vuoteeseen. Samassa hänelle tuli hillitön nälän tunne. Nälkä kouraisi yli ruumiin. Hän oli kuin rypistetty paperi. Täysin kuiva, loppuun imetty, prässätty viimeistä pisaraa myöten.

- Minä pyytäisin kiittää.., papin kalannaama tirkisti ovenrakosesta.

- Painukaa helvettiin!

- Kiitos vaan, mutta minulla on virkani puolesta kokonaan toinen matkasuunta.

Juuso havaitsi jääneensä yksin. Hän vilkaisi näläntunteen turruttamana ulos ikkunasta. Lumisade oli lopultakin lakannut. Maisema oli harmaanvalkoinen. Taloja ja lunta. Ulkona hämärtyi. Hotellin takapihalla purettiin tavaroita pakettiautosta. Auton valokiila näytti lunta. Jätterä mies hyppäsi alas pakettiauton perästä iso läjä valkoista käsivarsillaan. Luntako kerroksittain? Ei. Vessapapereita, sylin täydeltä käyttämättömiä vessapapereita.

- Minä juon vain votkaa, Juuso Tinus sanoi baarin rotevalle rouvalle, joka katsoi kieroön sillä tavalla, että se pelkästään kaunisti häntä.

- Se se onkin hyvää, rouva sanoi. - Ja mitä me laitetaan sekaan?

- Puolukkamehua ja kolme jääklimppiä.

- Sehän sopii. Minäkin juon votkan aina puolukan kanssa.

- Sitten me ollaankin sukulaisia.

- Ainakin sukulaissieluja, rouva sanoi ja pyyhki tiskiä puhtaaksi. Rouva käveli välillä tiskin toiseen päähän tarjoilemaan muille. Juuso unohtui laskeskelemaan pulloja hyllyiltä ja pääsi kahteentoista. Hän yritti lukea etikettejä ja antoi kielen temmeltää vapaasti vieraskielisissä sanoissa. Hän ryyppäsi lasillisen loppuun ja napsautti sormiaan.

Rouvalla oli hyvä kuulo ja hän nyökäytti hymyillen päätään. Baarin rouva muistutti elävästi jotakin hänen tapaamaansa toista naista. Hän oli nähnyt samanlaisen naisen täällä Suomessa tai jossakin muualla. Esimerkiksi ryyppymatkalla Pariisissa 1956. Tai muovifirmojen neuvottelussa Itämerellä 1964. Oli satoja mahdollisia paikkoja ja tilanteita. Yhtä hyvin hän on voinut nähdä samannäköisen naisen kuvan jossakin lehdessä. Tai sitten hän muisti jotakin untaan.

- Minä otan samanlaisen rouva kiltti, hän sanoi ja röyhtäisi. - Anteeksi. Teillä on täällä tavattoman hyvä ruoka. Minä söin kolme annosta peräperään. Ja nyt se ei tahdo pysyä sisällä.

- Kyllä, rouva hymyili. - Meillä on keittiössä koulunkäynyttä henkilökuntaa ja kaksi italialaista. Kesäksi on tulossa yksi japanilainen lisää ja kyllä asiakkaat yleensä ovat tykänneet, että meillä on edullinen ruoka. Minäkin olen syönyt täällä jo kohta viisitoista vuotta.

- Ja olette elossa vielä.

- Ei näillä palkoilla kannata kuolla, rouva kilisteli jäitä lasiin. - Täytyy olla vaan ja kihnuttaa eteenpäin vaikka väkisin.

- Kuulkaa rouva. Minä kaaduinkin äsken tuolla hotellihuoneessa.

- Voi sentään. Sattuikos.

- Ei. Mutta kun minä en tahtonut päästä millään ylös näitten kilojeni kanssa. Sitten minä sain soitettua puhelimella ja sieltä tuli joku pappi. Hotellipappi. Onko täällä sellaista vai valehteliko se minulle?

- On meillä sellanen. Se on meillä täällä talonmiehenä, kun se ei kuulemma tahdo saada mistään vakinaista papin virkaa. Se on sellainen leipäpappi, haistaa kaukaa rahanhajun. Ei me täällä siitä oikein tykätä, mutta asiakkaat on ihan hurjana siihen. Monet haluaa kännissä jutella ja se kyllä kuuntelee, jos vielä maksaa hyvin.

Juuso siemaisi lasillisen yhtä kyytiä alas ja tilasi uutta.

- Rouva. Onko me muuten koskaan ennen tavattu missään?

Rouva katsoi hänet kertaalleen läpi.

- Ei kai.

- Koettakaa nyt muistutella.

Rouva katsoi, ummisti silmänsä ja katsoi.

- Ei. Minä niin vähän liikun maailmalla. Toissa pääsiäisenä käytiin työkavereitten kanssa Leningradissa. Tuolla Hyvinkäällä minä käyn mitä käyn.

- Oletteko te naimisissa vai muuten vain rouva?

- Olen ollut, rouva huokaisi.

- Eronnut? Leski?

- Eronnut, mutta en leski. Kun minun mies rupesi uskovaiseksi. Sillä oli oikein hyvä paikka tuolla Iskulla, mutta sitten sen hermot petti. Se on nyt maallikkosaarnaajana jossain Etelä-Pohjanmaalla. Minä näin kesällä sen kuvankin lehdessä. Jossakin